

Arrest

nr. 286 910 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en , samen met X, als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van resp. 8 en 7 november 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALILI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die verzoeker had ingediend op 10 december 2021, onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2021 werd ingediend door:

O., M.
nationaliteit: Marokko
geboren te Boudinar op (...)1968
[...]

en het minderjarig kind H.O., geboren te Antwerpen op (...)2017.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief 21.06.2007'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 en meer bepaald op criterium 2.3. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij een langdurig verblijf in Europa (Nederland) zou hebben gehad. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert midden 2000 voor het eerst naar Europa te zijn gekomen en dit tot 2012, waar hij dan ook naar België zou zijn gekomen. Verder haalt betrokkene zelf aan dat hij eind 2014 vrijwillig is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Zo zou hij eind 2016 teruggekeerd zijn naar België/ Nederland. Doch deze elementen vormen geen buitengewone omstandigheden. Verder dient er te worden opgemerkt, dat betrokkene maar één bewijs OCMW d.d. 22.05.2012 voorlegt die zijn verblijf van 2000 tot 2012 in Nederland of België zou kunnen staven. Om zijn recent verblijf te staven legt betrokkene verschillende getuigenverklaringen, inschrijvingsbewijzen Nederlandse les 2019/2020, deelcertificaat Nederlandse les d.d. 05.11.2019, inburgeringsattest 10.02.202, verklaring lidmaatschap "De Voorzorg" d.d. 30.06.2021 voor. Op 03.04.2019 dient betrokkene een eerste aanvraag 19ter in, in functie van zijn broer de heer O.R. [...]. Deze werd op 23.09.2019 geweigerd met een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 03.10.2019. Betrokkene gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d.31.10.2019, dit beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 03.02.2020. Op 07.04.2020 dient betrokkene een tweede aanvraag 19ter in. Ook deze werd geweigerd met een bijlage 20, met een bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 06.08.2020. Op 02.04.2021 werd er door hem en voor zijn minderjarig kind een nieuwe aanvraag 19ter ingediend in functie van zijn broer en haar oom, ook deze aanvraag werd geweigerd met d.d. 27.09.2021. Opnieuw gaat betrokkene in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d. 27.09.2021, opnieuw werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting verworpen op 22.02.2022. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat het kind H.O. in België geboren is en dat dit een bijzondere binding met zich meebrengt. Echter, betrokkene toont niet aan waarom het feit dat het kind in België geboren is, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat ze in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien werd het kind geboren in illegaal verblijf. Volledigheidshalve dient er ook nog opgemerkt te worden dat het kind hier bij haar vader verblijft. Van de moeder van het kind mevrouw B.S. is geen verblijfsituatie gekend.

Het feit dat het kind H. hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door een attest van schoolbijwoning, bewijs inschrijving vanaf 06.01.2020), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de vader is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat zijn kind in België schoolloopt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders (vader) bewust de keuze heeft gemaakt om zijn uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van het kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.

Verder haalt betrokkene ook aan dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zouden schaden. Betrokkene toont niet op concrete wijze aan op welke manier de belangen van het kind geschaad zou worden. Het kind wordt immers niet van haar ouders (vader) gescheiden en haar scholing kan voortgezet worden in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker steeds op de hoogte was van het feit dat zijn verblijfsituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door zijn ingestelde procedures negatief afgesloten zou worden en dat hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Verder legt betrokkene geen bewijzen voor dat zijn kind hier hechte sociale banden opbouwt buiten het kerngezin. Hij leggen geen bewijzen voor van opgebouwde sociale banden of deelname aan buitenschoolse activiteiten. Hij beperkt zich tot het voorleggen van een schoolattest. Betrokkene toont evenmin aan dat zijn situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk gemaakt heeft het hoger belang van zijn kind geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat zijn broer de heer O.R. [...] in België verblijft, hij staat de verwantschap met een geboorteakte. Doch dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij en het kind het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn broer/oom de heer O.R. [...] Echte, De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond,

naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een paar getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt dat zijn netwerk van sociale banden niet van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013).

Hetzelfde gaat op voor art. 9 en art. 10 van dit Verdrag dat stipuleert dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, daar wij niet beweren dat het kind gescheiden moet worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Verder dient er opgemerkt te worden dat we de verblijfsituatie van de moeder niet kennen. Indien mevrouw in België verblijft, zal dit ook in illegaal verblijf zijn, waardoor betrokkene samen met zijn ouders kan terugreizen naar het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat er geen sprake is van enige opzettelijke of manifeste fraude in hoofde van verzoeker, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt verder ook aan dat hij bij zijn vrijwillige terugkeer eind 2016 heeft moeten vaststellen dat hij geen banden meer heeft met Marokko. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw naar België te begeven. Bovendien beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen bezittingen meer zou hebben in het land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook haalt betrokkene aan dat hij op een economische actieve leeftijd is en hij de wil heeft om te werken, verder legt hij ook een werkbelofte voor van de firma [...]. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen

Betrokkene beroept zich op de coronamaatregelen die een terugkeer tijdelijk zeer moeilijk maken. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van dien aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr. 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd (RVV, arrest nr. 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België is hervat maar dat de frequentie van de vluchten eerder beperkt zou blijven. Reizen naar Marokko blijkt aldus mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar hij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Marokkaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV-arrest 241788 van 30 september 2020).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds eind 2016 in België zou verblijven, dat hij hier een breed netwerk opgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat de getuigenverklaringen zich positief zouden uitspreken over betrokkene, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, legt verschillende attesten Nederlandse les voor, dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd, zie attest maatschappelijke integratie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Op 7 november 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer Naam, voornaam: O., M. geboortedatum: (...)1968 geboorteplaats: Marokko nationaliteit: B. het minderjarig kind H.O., geboren te Antwerpen op (...)2017, dient betrokkene te vergezellen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: het kind is haar school gestart in illegaal verblijf. Ook werden er geen bewijzen voorgelegd dat de scholing niet kan worden verdergezet in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat het gezins-en familieleven zou geschonden worden bij een tijdelijke terugkeer. Het minderjarig kind dient zijn vader te vergezellen, waardoor er hier geen schending is van het gezins-en familieleven.

De gezondheidstoestand: betrokkene legt geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat hij niet in staat is te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

“- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen - Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; - Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

- Theoretische beschouwing

6.- Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

- Concrete toepassing

7.-

Verzoekers benadrukken dat de weigeringsbeslissing ten onrechte stelt dat de elementen die verzoekers hebben aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

Nochtans zijn de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben voorgelegd wel degelijk buitengewone omstandigheden die met zich meebrengen dat zij er zich op kunnen beroepen en in de gegeven omstandigheden hun aanvraag in België kan indienen.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en de belangen van de kinderen anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

Dat verzoekers vrij zijn om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf, de volledige integratie in het Rijk, het feit dat het minderjarig kind op een Nederlandse school zit, de sociale bindingen in het Rijk, de ruime vrienden- en kennissenkring geen buitengewone omstandigheden zijn in hoofde van verzoekers. Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, quod non, en stelt verder dat: "Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij een langdurig verblijf in Europa (Nederland) zou hebben gehad. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert midden 2000 voor het eerst naar Europa te zijn gekomen en dit tot 2012, waar hij dan ook naar België zou zijn gekomen. Verder haalt betrokkene zelf aan dat hij eind 2014 vrijwillig is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Zo zou hij eind 2016 teruggekeerd zijn naar België/ Nederland. Doch deze elementen vormen geen buitengewone omstandigheden. Verder dient er te worden opgemerkt, dat betrokkene maar één bewijs OCMW d.d. 22.05.2012 voorlegt die zijn verblijf van 2000 tot 2012 in Nederland of België zou kunnen staven. Om zijn recent verblijf te staven legt betrokkene verschillende getuigenverklaringen, inschrijvingsbewijzen Nederlandse les 2019/2020, deelcertificaat Nederlandse les d.d. 05.11.2019 inburgeringsattest 10.02.202, verklaring lidmaatschap "De Voorzorg" d.d. 30.06.2021 voor." Het wordt niet betwist dat verwerende partij een ruime appreciatiebevoegdheid van het bestuur bij de beoordeling van regularisatieaanvragen op grond van artikel 9bis VW. Blijkbaar vergeet verwerende partij dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet net in het leven geroepen werd voor onder andere diegene die verschillende jaren in de illegaliteit hebben verbleven hun verblijf net op basis van het voormeld artikel te regulariseren... Meer nog, uit het feit dat verzoekers verschillende pogingen hebben ondernomen om hun verblijf in het Rijk net te regulariseren en zij de bevelen om het grondgebied te verlaten niet konden uitvoeren, blijkt immers dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om terug te keren en hun aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Dat verwerende partij niet betwist dat verzoekers verschillende aanvragen heeft ingediend om zijn verblijf te regulariseren. Zo dienden eerste verzoeker drie aanvragen in tot gezinshereniging, in functie van zijn broer, zijnde RO. In die mate dient er tevens opgemerkt te worden dat op dat een aanvraag op grond van het voornoemde artikel 9bis per definitie vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven.

Het is dan ook frappant dat verwerende partij de door verzoeker bijgebrachte stukken en elementen in zijn aanvraag afdoet als loutere beweringen en daarenboven stelt: "De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie." Een dergelijk beslissing, waarbij een vreemdeling reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied zou verblijven, als uitgangspunt vormt, miskent de beginselen van een algemeen behoorlijk bestuur. Dit is allesbehalve op redelijke wijze gesteund op de elementen die wijzen op integratie, de lokale verankering, kan verwerpen omdat verzoekers zich aldus zou hebben genesteld in illegaal verblijf en hun integratie en lokale verankering louter het gevolg zou zijn van hun eigen houding. Verwerende partij vergeet blijkbaar dat het net de ratio legis is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied verblijven. De lange duur van het verblijf van verzoekers dienen aldus als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van

de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen. Bijgevolg zijn de motieven van de bestreden beslissing in strijd met de ratio legis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

In casu hebben verzoekers op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoekers om zich terug te begeven naar hun herkomstland.

Blijkens de motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker vast dat verwerende partij niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoekers in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.”

Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat de verzoekers zelf verantwoordelijk zouden zijn voor hun lange, illegale verblijf nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoekers door toedoen van hun langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Deze overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verweerder bij het onderzoek van verzoekers argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

8.-

Verzoekers dienden een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen, economische redenen (werkbeloften), alsook op basis van de duurzame lokale verankering (wat overigens blijkt uit diverse getuigenverklaringen) en het feit dat er een schoolgaand minderjarig kind is.

Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met het feit dat eerste verzoeker bijna ½ van zijn leven in Europa verbleef en al jaren in het Rijk. Daarnaast is zijn minderjarige dochter, zijnde tweede verzoekster in België geboren. Verzoekers zijn volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Als verwerende partij rekening zou hebben gehouden met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van verzoekers zou zij tot een andere beslissing zijn gekomen.

Verweerder heeft haar beslissing niet afdoende gemotiveerd door de regularisatieaanvraag van verzoekers te weigeren op grond van de stelling dat er namens verzoekers geen buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Hierdoor schendt verwerende partij haar motiveringsplicht.

Daarnaast stelt verwerende partij stelt het volgende:

“Ook haalt betrokkene aan dat hij op een economische actieve leeftijd is en hij de wil heeft om te werken, verder legt hij ook een werkbefORTE voor van de firma [...]. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonT waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Verwerende partij betwist niet dat de heer O. onmiddellijk aan de slag kan op de arbeidsmarkt bij firma [...], doch houdt helemaal geen rekening met het feit dat hij nooit ten laste zal vallen van het Belgisch sociale bijstand en een meerwaarde zal betekenen voor onze samenleving.

Geen rekening houden met dit element en stellen dat hij terug naar het land van herkomst dient te gaan om de nodige vergunning aan te vragen is kennelijk onredelijk.

Dat verwerende partij de werkbefoete die verzoeker heeft bekomen niet kan aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.

Wat er ook van zij, de voormelde motivering kan de bestreden beslissing niet dragen en is volgens verzoeker juridisch gezien niet mogelijk.

Dat de weigeringsbeslissing op een onredelijke manier is genomen en derhalve vernietigd dient te worden. Dat dit middel gegrond is.

9.-

Verder stelt verwerende partij in haar beslissing dat:

“ ...

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat het kind H.O. in België geboren is en dat dit een bijzondere binding met zich meebrengt. Echter, betrokkene toont niet aan waarom het feit dat het kind in België geboren is, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat ze in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien werd het kind geboren in illegaal verblijf. Volledigheidshalve dient er ook nog opgemerkt te worden dat het kind hier bij haar vader verblijft. Van de moeder van het kind mevrouw B.S. is geen verblijfsituatie bekend.

Het feit dat het kind H hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door een attest van schoolbijwoning, bewijs inschrijving vanaf 06.01.2020), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de vader is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat zijn kind in België schoolloopt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders (vader) bewust de keuze heeft gemaakt om zijn uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van het kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie....” (eigen vet markerings)

Ook hier schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht in haar bestreden beslissing.

Verzoekers wensen op te merken dat verwerende partij de facto niet betwist dat de aanvraag tot regularisatie niet enkel werd ingediend door eerste verzoeker, maar ook door tweede verzoeker, zijnde het minderjarig kind.

Dat tweede verzoekende partij uit de motieven beslissing niet kan afleiden uit wiens hoofde de voormelde motieven werden onderzocht.

Bij lezing van deze motieven dat de bestreden beslissing werd genomen vanuit het oogpunt van eerste verzoeker in plaats vanuit het oogpunt van tweede verzoekster.

Dat bij lezing van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing tweede verzoekster niet kan afleiden waarom het gegeven waarom de geboorte in België, het opgroeien in België, het naar school gaan in België enz... geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu het niet haar keuze is en was geweest om in België geboren te worden en op te groeien....

Dat de motiveringen in de bestreden beslissing die de schuld en verantwoordelijkheid toewezenen aan de vader van tweede verzoekster is allesbehalve ernstig en buitenproportioneel zodat de materiële motiveringsplicht in die zin geschonden is.

Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet, nu de Raad zal vaststellen in deze uitzonderlijke zaak dat de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden door de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld.

Doch dit neemt niet weg dat verwerende partij hierbij niet op kennelijk onredelijke wijze mag te werk gaan, en niet mag nalaten in concreto te onderzoeken of een voortzetting van het onderwijs van het minderjarige kind de facto mogelijk is in haar land van oorsprong indien het kind gedurende heel haar leven enkel het Belgisch onderwijs heeft gekend. Verwerende partij heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van een schoolplichtig kind een beletsel kan vormen voor verzoekers om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Ten onrechte stelt verwerende partij dienaangaande dat de bewijslast vergt dat verzoekers dienen aan te tonen dat het voortzetten van het onderwijs in Marokko onmogelijk is.

Verzoekers hebben aangetoond en bewezen dat tweede verzoekster in nooit onderwijs heeft verkregen in Marokko, wat overigens niet is betwist door de verwerende partij.

Verzoekers merken terecht op dat het algemeen gekend is dat de Arabisch taal een volkomen ander taal is dan het Nederlands.

Het is algemeen gekend dat enig vergelijk tussen beide talen niet bestaat is.

Bijgevolg stellen verzoekers vast dat met het belang van het minderjarig kind onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Dat de bestreden beslissing verder nalaat om maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden

Nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoekers voorgelegde elementen geen rekening kan mee worden gehouden.

Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoekers niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, is niet proportioneel met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Dat dit middel derhalve gegrond is."

2.1.2. Ook het tweede middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en wordt als volgt uiteengezet:

"Schending van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. -Schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag

10.-

Daarnaast stelt verwerende partij onterecht het volgende:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij en het kind het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verwerende partij is onterecht de mening toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding van het Belgisch grondgebied impliceert. Aldus zal de aanvraag volgens verwerende partij “een korte tijd” duren, doch is zij zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag zal nemen vooraleer verzoekers een antwoord zullen ontvangen. Het is onmogelijk voor verzoekers om, gelet op hun financiële situatie, gedurende die tijd in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zouden zij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Dat verzoekers opgebouwde contacten in het Rijk en integratie een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf, zoals in casu het geval is, dient er een grondig onderzoek geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland).

Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

Dat verwerende partij niet betwist dat er een afweging moet worden gemaakt tussen iemands privé- en gezinsleven om de aanvraag in te dienen bij de Belgische consulaire post in het land van herkomst.

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.

Dat de door de verwerende partij belangenweging niet afdoende is gemotiveerd en bovendien niet draagkrachtig nu dergelijke motieven de principes en de bescherming van artikel 8 van het EVRM volledig wordt uitgehold zodat in casu een dergelijke motivering artikel 8 van het EVRM niet meer kan worden toegepast.

Dergelijke motivering berusten volgens verzoekers op hypothetische veronderstellingen. De werkelijkheid doet zich anders voor.

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Dat verwerende partij artikel 8 EVRM schendt als verzoekers voor een korte periode terug naar het land van herkomst dienen te gaan om een visum aan te vragen bij de diplomatieke of consulaire post.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

11.-

Verder stelt verwerende partij in de weigeringsbeslissing het volgende:

“Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan

om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

In de veronderstelling dat het kind naar het land van herkomst gerepatrieerd wordt, maakt dit wel degelijk een manifeste inbreuk uit van het artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag dewelke het belang van het kind waarborgt.

Dat de referentiepersoon een Unieburger is, waardoor het niet valt uit te sluiten dat artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking kan hebben wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

Het is uiteraard in het belang van het kind dat zij wettig kan verblijven in België. Bovendien is het ook zijn keuze/beslissing niet geweest om niet legaal in het Rijk te leven, daar zij hier geboren is. De omstandigheden waarin zij zich thans bevindt, hebben zich buiten haar wil voorgedaan.

Dat indien tweede verzoekster gerepatrieerd zou worden naar het land van herkomst, waar zij totaal geen banden mee heeft, een schending zou uitmaken van het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en allesbehalve in het belang is van het kind.

Bovendien moet verwerende partij onderzoeken of de terugbrenging naar haar herkomstland de nodige bescherming en zorg met zich zal meebrengen die noodzakelijk is voor het welzijn van de minderjarige.

Het feit dat het kind de Marokkaanse nationaliteit heeft, impliceert niet dat men ervan kan uitgaan dat zij de "Marokkaanse" taal en cultuur zal zijn bijgebracht.

Dat uit de vaste rechtspraak van Uw Raad het volgende blijkt (RvV 10 september 2021, nr. 260.518):

"het feit dat scholing in Kosovo kan verkregen worden of dat de kinderen tot op zekere hoogte de moedertaal en Kosovaarse cultuur mogelijks werden bijgebracht, weinig relevant is voor M.E. die reeds zijn gehele lagere school en middelbaar tot in het vijfde jaar in België heeft afgelegd."

Verweerder had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

Dat de weigeringsbeslissing in strijd is met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, alsook een schending impliceert van de motiveringsplicht en dient vernietigd te worden.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.

12.-

Daarnaast stelt verwerende partij het volgende:

"Verder legt betrokkene geen bewijzen voor dat zijn kind hier hechte sociale banden opbouwt buiten het kerngezin. Hij leggen geen bewijzen voor van opgebouwde sociale banden of deelname aan buitenschoolse activiteiten. Hij beperkt zich tot het voorleggen van een schoolattest."

Het feit dat tweede verzoekster heel haar leven in België heeft doorgebracht en verblijft, is het vanzelfsprekend dat zij veel sterker verweven is met België dan met haar land van herkomst, aangezien zij nooit in haar land van herkomst is geweest. Meer nog, het feit dat tweede verzoekster al zoveel jaren onderwijs volgt in het Rijk impliceert dat zij vele en sterke sociale banden heeft in België.

Dat tweede verzoekster school loopt in een erkende Vlaamse school en in België is geboren, wordt door verwerende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoekers gedurende heel haar leven het centrum van haar belangen in het Rijk heeft gevestigd en zich op een uitstekende wijze heeft geïntegreerd in de samenleving. Zij heeft op school en daarbuiten vrienden gemaakt en aangezien zij als kleine kind naar België is gekomen, heeft zij zowel de Belgische taal als de Belgische identiteit geëigend.

Verwerende partij houdt op geen enkel ogenblik rekening met het feit dat het minderjarig kind in een vreemde wereld zou terechtkomen als zij terug naar het land van herkomst dient te gaan, waarin zij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich als kind te adapteren in de maatschappij. Dat er geen buitenschoolse activiteiten voorliggen, is ondergeschikt aan het doorlopen van een zeer langdurige schoolperiode in een land.

Eerste verzoeker heeft de keuze gemaakt om het precair verblijf verder te zetten, hetgeen in zijn hoofde laakbaar is. Desalniettemin kan het kind niet verantwoordelijk gesteld worden voor de daden van de vader en diende verwerende partij bij het nemen van beslissing, die een invloed hebben op haar situatie, rekening houden met het hoger belang van het kind en de beslissing op afdoende wijze motiveren vanuit haar perspectief.

Dat het kind niet alleen heel haar leven (bijna 6 jaar) in België heeft gewoond en vertrouwd is met het Belgisch onderwijssysteem, maar dat er ook een aanzienlijk verschil bestaat tussen de Arabische en de Nederlandse taal.

Verwerende partij tracht met een standaardmotivering te motiveren dat het kind geen gespecialiseerd onderwijs of geen gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft en dat het kind voor haar studies tijdelijk zou kunnen aansluiten bij het onderwijs in een Marokkaanse school in afwachting van de procedure.

Dat het helemaal niet in het belang is van het kind om terug naar het land van herkomst te gaan. Alhoewel deze verantwoording in de regel afdoende is, zeker in situaties waar de aanvrager zich niet kan buigen op een lang verblijf in het Rijk, spelen in casu uitzonderlijke omstandigheden.

Als verzoekers dienen terug te keren naar het land van herkomst dienen zij lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag te wachten. Daarnaast beheerst het kind de Arabische taal helemaal niet en gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat het kind scholing kan verkrijgen in Marokko, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Het is onredelijk om te stellen van verwerende partij dat het kind door het loutere feit dat zij de Marokkaanse nationaliteit heeft, die taal ook beheerst om in een onderwijssysteem te kunnen aansluiten in Marokko.

Dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State het volgende blijkt:

Het kan niet in om het even welke situatie worden volstaan met het motief dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, om dit element niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410 en RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791)."

Dit wordt overigens bevestigd door een gelijkaardig arrest van Uw Raad (zie RvV nr. 181 193 verwijzen).

13.-

Dat verzoekers hier jaren onafgebroken verblijven, binnen welke periode zij verschillende sociale en zakelijke relaties met enorm veel personen hebben opgebouwd in België zoals in de artikel 8 EVRM bedoelde privéleven.

Als gevolg van de weigeringsbeslissing, alsook de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zal het privéleven van verzoekers volledig worden afgenomen, nu zij verplicht worden om terug naar het land van herkomst te gaan.

Zoals blijkt uit het administratief dossier hebben verzoekers afdoende aangetoond dat er nauwe banden zijn waardoor zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Uit de diverse getuigenverklaringen blijkt dat verzoekers door iedereen graag worden gezien, alsook blijkt hieruit dat zij een grote vriendschapskring hebben.

Verwerende partij motiveert dit niet afdoende in de weigeringsbeslissing.

14.-

Verder blijkt uit de tal van voorliggende stukken dat verzoekers te nauw verbonden zijn met hun gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op hun privéleven. Zij zijn te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Zij delen de Belgische normen en waarden.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is inderdaad onmenselijk voor verzoekers en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekers.

Op geen enkel ogenblik is er door verwerende partij een fair-balance toets gebeurd. Verweerster toont niet aan dat zij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de vaste rechtspraak blijkt immers het volgende:

“De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (RVV 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84)

In casu heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een afweging gemaakt tussen enerzijds zijn langdurig verblijf, de sociale en economische belangen in het Rijk en de door hem opgebouwde leven en anderzijds hun jaren aanwezigheid in het Rijk. M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dienen verzoekers terug van nul te beginnen.

Verwerende partij gaat dan ook zeer kort door de bocht door te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten. De tijdelijke terugkeer zal voor verzoekers enorm nadelige effecten met zich meebrengen voor hun privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker die op dit moment een privéleven hebben in het Rijk, moeten bij een tijdelijke terugkeer al hun belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van deze tijdelijkheid, waardoor de weigeringsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd. Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft voor verzoekers en hun naasten in het Rijk.

Dat verwerende partij hier opnieuw het hoger belang van het minderjarig kind, in casu tweede verzoekster naast zich neerlegt en hier niets van aantrekt.

Verwerende partij bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekers omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar ook in rechte.

Het middel is gegrond.”

2.1.3. Gelet op hun verknochtheid worden de eerste twee middelen, die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, samen behandeld.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van

de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker hekelt het feit dat de verwerende partij erop wijst dat hij zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij is beland, en stelt dat het precies de ratio legis is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die reeds geruime tijd op niet-legale wijze op het grondgebied verblijven.

Dienaangaande wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel oordeelt over de vraag of hij heeft aangetoond dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar, zoals de regel het voorschrijft, de aanvraag in te dienen. Er wordt thans dus niet geoordeeld over de vraag of er redenen zijn om verzoeker en zijn kind een verblijfsmachtiging te verlenen

en verzoekers argument kan er überhaupt niet toe leiden dat de verwerende partij voorbijgaat aan de wettelijke voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt uit de eerste bestreden beslissing niet dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsduur niet zou kunnen worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid om de enige reden dat hij zelf verantwoordelijk is voor zijn situatie. Zij heeft wel degelijk in concreto onderzocht of het langdurig verblijf en de andere door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen eraan in de weg staan dat hij samen met zijn kind terugkeert naar zijn land van herkomst om er de machtigingsaanvraag in te dienen. Waar verzoeker dus stelt dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom de bewijzen van een zeer ver doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden te worden beschouwd, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom dat niet het geval is. Verzoeker zal dus met concrete argumenten moeten aantonen dat daarover niet deugdelijk werd geoordeeld. Een loutere herhaling van de elementen die hij had aangehaald in de aanvraag volstaat daartoe niet.

In de eerste bestreden beslissing wordt nagegaan of een terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag een schending zou kunnen inhouden van artikel 8 van het EVRM, zoals dat is aangevoerd door verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst erop dat aangezien verzoeker en zijn kind geen duurzaam verblijfsrecht hebben gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

In de bestreden beslissing wordt ter zake in essentie gesteld dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding impliceert, dat er, wat het familieleven betreft, slechts sprake is van één broer/oom die in België verblijft ten aanzien van wie er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, naast de gewone affectieve banden, worden aangetoond, dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is, dat verzoeker ter staving van zijn sociale banden een paar getuigenverklaringen voorlegt maar niet aantoont dat er hier sprake is van elementen van afhankelijkheid en dat verzoeker dan ook niet aantoont dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. De verwerende partij komt tot de conclusie dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering en een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot de belangen van het minderjarige kind van verzoeker wijst de verwerende partij erop dat verzoeker zich beperkt tot voorleggen van een schoolattest, en er geen bewijzen voorliggen van opgebouwde sociale banden of deelname aan buitenschoolse activiteiten zodat er geen bewijzen werden aangebracht van het feit dat het kind hier sociale banden opbouwt buiten het kerngezin. Verder wordt nog gemotiveerd over de moeder van het kind, die niet betrokken is bij de in het geding zijnde beslissingen, waarbij wordt vastgesteld dat haar verblijfsituatie niet gekend is, maar dat indien zij in België verblijft, dit ook in illegaal verblijf zal zijn, zodat het kind samen met de ouders kan terugreizen naar het land van herkomst. Tot slot wordt erop gewezen dat niet is aangetoond dat geen adequate scholing kan worden verkregen in het land van herkomst.

Waar verzoeker stelt dat hij en zijn kind té sterk geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en is aangetoond dat de nauwe banden die zij hebben opgebouwd wel degelijk vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, doet hij in wezen niets anders dan het tegenspreken van de verwerende partij. Dit volstaat niet om de kwestieuze motivering als kennelijk onredelijk of onwettig af te doen.

Verder betoogt verzoeker dat de verwerende partij onterecht de mening is toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied impliceert. Hij wijst erop dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van de tijdelijkheid en dat de duur van de nodige afwezigheid uit België onzeker blijft voor hem en zijn naasten in België. Bovendien moeten zij in tussentijd al hun belangen in België opzeggen met enorme nadelige effecten voor hun privéleven. De verwerende partij is zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag kan nemen vooraleer hij een antwoord zal ontvangen, zo stelt verzoeker, en dan nog is er geen garantie dat hij gemachtigd zou worden en zou kunnen terugkeren naar België, waardoor de inspanningen tot inburgering zeer zeker teloor zullen gaan.

De Raad wijst erop dat indien verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, de verwerende partij deze aanvraag moet onderzoeken. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden –bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Verder kan, in het kader van het de huidige vordering, niet vooruit worden gelopen op eventuele toekomstige beslissingen over een verblijfsaanvraag en evenmin op de duur van de behandeling ervan. Dat de verwerende partij daarover zou moeten motiveren gaat dan ook niet op. Indien de aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kan verzoeker desgewenst tegen deze beslissing in rechte optreden en daarbij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker gaat vervolgens in op de beoordeling van de situatie van zijn kind. Hij stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ze werd genomen vanuit het oogpunt van zijn eigen handelen en niet kan worden afgeleid waarom de door hem aangehaalde elementen (de geboorte, het opgroeien en het schoolgaan in België) niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden nu dit niet de keuze is geweest van het kind.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de situatie van het kind zoals aangekaart in de aanvraag werd onderzocht en erover werd gemotiveerd. Daarbij wordt niet enkel gewezen op de verantwoordelijkheid van de vader, maar wordt er ook op gewezen dat het enkele feit dat het kind hier geboren is, niet voldoende is als buitengewone omstandigheid, dat het kind

hier bij de vader, verzoeker dus, verblijft, dat het kind niet van hem wordt gescheiden en de verblijfssituatie van de moeder van het kind niet gekend is, dat als zij in België verblijft dit ook illegaal zal zijn en het kind samen met haar ouders kan terugreizen, dat niet is aangetoond dat scholing niet mogelijk is in het land van herkomst, en evenmin dat er gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig zou zijn en dat niet is aangetoond dat het kind andere banden heeft opgebouwd buiten de schoolse context, nu verzoeker zich heeft beperkt tot het voorleggen van een schoolattest.

Verzoeker betoogt, wat het schoolgaan betreft, dat het louter antwoorden op de door hem aangehaalde elementen niet volstaat en de verwerende partij in concreto moet onderzoeken of een voortzetting van het onderwijs van zijn kind de facto mogelijk is in haar land van oorsprong indien het heel haar leven enkel het Belgische onderwijs heeft gekend. Zo is het algemeen gekend dat de Arabische taal volledig anders is dan het Nederlands, stelt hij.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat ten onrechte zou worden gesteld dat de bewijslast vergt dat hij dient aan te tonen dat een voortzetting van het onderwijs in Marokko onmogelijk zou zijn. In het kader van de huidige aanvraag is de verwerende partij ertoe gehouden de elementen die verzoeker aanvoert in overweging te nemen. Het komt haar niet toe de aanspraken van verzoeker zelf in te vullen. Dit geldt des te meer nu het kind van verzoeker geboren is op x mei 2017, en zij op het moment van de bestreden beslissing 5,5 jaar oud was en dus nog niet leerplichtig. Volgens het EHRM is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen fundamenteel (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60). In casu moet, gelet op de jonge leeftijd van het kind en het feit dat een terugkeer wordt beoogd naar het land waarvan verzoeker de nationaliteit heeft en de taal spreekt (zodat in alle redelijkheid kan worden gesteld dat via die weg het kind minstens kennis heeft gemaakt met de gesproken taal) worden aangenomen dat het zich kan aanpassen aan het onderwijs in Marokko. Aangezien verzoeker niet het bewijs van het tegendeel heeft geleverd, toont hij niet aan dat de verwerende partij hierover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Waar verzoeker nog stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat het kind in een vreemde wereld zou terechtkomen en betoogt dat zij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich er aan te passen, kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd gesteld. Er liggen geen argumenten voor waaruit zou blijken dat het jonge kind, wanneer het in het gezelschap van haar vader en mogelijk ook haar moeder, in Marokko verblijft, zich er niet zou kunnen aanpassen. Zoals de verwerende partij terecht stelt toont verzoeker niet aan dat het kind in Marokko in penibele omstandigheden zal terechtkomen, en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hoger belang van zijn kind geschaad wordt bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, temeer nu hierna nog zal worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet tijdelijk zou kunnen terugvallen op een familiaal of sociaal netwerk en dat hij de hulp van de IOM kan inroepen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de terugkeer naar het land van herkomst om van daaruit een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, voor hem of voor zijn kind een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM of het daarin begrepen hoger belang van het kind. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij daarover op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft gemotiveerd. In die zin toont hij verder niet aan wel belang hij heeft bij het middelonderdeel dat betrekking heeft op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Hij maakt immers niet aannemelijk dat deze bepaling een ruimer onderzoek veronderstelt dan wat artikel 8 van het EVRM voorschrijft in het raam van het hoger belang van het kind. Overigens gaat het in casu niet over een verblijfsprocedure die een omzetting is van het Unierecht, zoals verzoeker ten onrechte aanhaalt.

Verzoeker viseert verder het motief inzake de door hem voorgelegde werkbeploeiing en het standpunt van de verwerende partij dat als hij hier tewerkgesteld wil worden, hij hiertoe de nodige vergunningen moet aanvragen via de geijkte weg. Hij stelt dat helemaal geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij nooit ten laste zal vallen van de Belgische sociale bijstand en een meerwaarde zal betekenen voor de maatschappij.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat hij met dit argument niet aantoonde dat het voor hem buitengewoon moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verder maakt hij niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te verwachten dat verzoeker de geëigende procedures volgt.

Verzoeker betoogt nog dat hij bij een terugkeer van nul moet beginnen en dat het onmogelijk is, gelet op zijn financiële situatie, gedurende de tijd van zijn verblijf in zijn land van herkomst in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zou hij beroep kunnen doen op de IOM. Met deze loutere bewering toont hij echter niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat hij in Marokko geen familie, vrienden of kennissen zou hebben waar hij en zijn kind zouden kunnen verblijven gedurende de behandeling van zijn aanvraag. Verzoeker haalde overigens zelf aan dat hij tussen eind 2014 en eind 2016 is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Gelet op deze motivering en de vaststelling dat hij niet aantoont dat hij de hulp van de IOM niet zou kunnen inroepen, maakt hij niet aannemelijk dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die een terugkeer bijzonder bemoeilijken of onmogelijk maken.

Verzoeker stelt dat uit de verschillende pogingen die hij heeft ondernomen om zijn verblijf en dat van zijn kind te regulariseren en het feit dat geen gevolg werd gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten precies blijkt dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren en de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Dit zijn echter loutere beweringen die op zich niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Tot slot betoogt verzoeker dat de verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel schendt omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met alle aangehaalde elementen in deze zaak.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en besproken. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn of het proportionaliteitsbeginsel zouden schenden.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, disproportioneel, of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.4. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Het derde middel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, en luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht, in combinatie met het redelijkheidsbeginsel; - Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet - Schending van het hoorrecht.

15.-

Naast de weigeringsbeslissing, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op datum van 9 november 2022.

Vooreerst wensen verzoekers te verwijzen naar het eerste middel, dewelke integraal van toepassing is en derhalve volledig wordt hernomen.

De reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd, is omdat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekers naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dat in het bestreden bevel totaal ten onrechte geen rekening werd gehouden met de hierna vermelde elementen:

- Dat het minderjarig kind van eerste verzoeker nog een schoolgaand kind is en sedert 2019 school in het Vlaams onderwijs volgt; - Dat het minderjarig kind van eerste verzoeker in België is geboren en heel haar leven in het Rijk verblijft; - Dat het sociaal en het familiaal leven van verzoekers en het vertrouwd milieu door de bestreden beslissing wordt geschaad.

In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het opgebouwd privéleven van verzoekers tijdens hun verblijf. Verzoekers brengen diverse getuigenverklaringen bij, waaruit blijkt dat tal van personen gehecht zijn aan hen.

Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.

16.-

Vooraleer een bevel te geven, moest verwerende partij eveneens rekening houden met het hoger belang van het kind overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet gebeurd is.

Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van het kind naar een ander land absoluut niet in het belang is van het kind.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het belang van het kind, doordat zij geen onderzoek heeft verricht naar de specifieke omstandigheden. Zo heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat het minderjarige kind schoolgaand is en overigens geen enkele band heeft met haar land van herkomst.

Verwerende partij schendt hierdoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering of verbod houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verwerende partij moet een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak. Het 'belang van het kind' is doorslaggevend (arrest Butt tegen Noorwegen).

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat eerste verzoeker al jaren onafgebroken in het Rijk verblijft en tweede verzoekster hier geboren is, schoolgaand is en dat zij ondertussen altijd in België heeft verbleven.

Meer nog, verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik het hoger belang van het kind, zijnde tweede verzoekster, mee in overweging genomen in de bestreden beslissing. Tweede verzoekster is op een duurzame wijze verankerd in België, aangezien zij hier is geboren en sedertdien onafgebroken verblijft in het Rijk. Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van het kind naar een ander land absoluut niet in het belang is van verzoekster.

Het recht op gezinsleven en het hoger belang van tweede verzoekster zijn door de bestreden beslissing manifest geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond en derhalve dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

17.-

Dat verder nergens uit de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat verwerende partij overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht of er voldoende garanties bestaan dat het minderjarige kind in het land van herkomst zal worden opgevangen en ten laste zal genomen worden.

Doordat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan overeenkomstig artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet, moet geoordeeld worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de materiële en formele motiveringsplicht met zich meebrengt.

Daarnaast werden verzoekers zelfs niet gehoord. Als verzoekers zouden gehoord zijn, dan had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoekers zich de afgelopen jaren volledig toegewijd heeft aan onze maatschappij. Aldus beschouwen zij deze dan ook als zijn eigen samenleving.

De loutere verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het gegeven dat verzoekers niet beschikken over een geldig visum, draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekers. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig.

Door geen rekening te houden met deze feiten en de verzoekende partij niet te horen schendt verwerende partij de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden. Het middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.2.2. Verzoeker voert de schending aan van het hoorrecht. Hij zou niet deugdelijk zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen en mocht hij wel zijn gehoord zou dit tot een andere besluitvorming geleid kunnen hebben, zo stelt hij.

De Raad wijst erop dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het bestreden bevel is genomen nadat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaat om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, vergezeld door zijn kind.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker naar behoren zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken met betrekking tot elementen die een mogelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen en dat hij zijn belangen en dat van zijn minderjarige kind nuttig heeft kunnen verdedigen middels het indienen van de voormelde aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. Daarmee is het doel van het recht om te worden gehoord bereikt.

Verzoeker stelt verder dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De Raad treedt hem daarin bij. Volgens deze bepaling moet de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd waar hij betoogt dat dit in casu niet is gebeurd. Immers, de elementen die betrekking hebben op zijn kind en waarop verzoeker thans wijst, werden reeds aangevoerd in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en werden in de bestreden beslissing op adequate wijze beantwoord, zoals uit de beoordeling van het eerste en het tweede middel blijkt, meer in het bijzonder in het kader van de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Eenzelfde vaststelling geldt overigens waar verzoeker wijst op het sociaal en familiaal leven waarop hij zich beroept.

In de mate dat verzoeker erop alludeert dat de motieven van de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont hij zijn belang daarbij niet aan. Die beslissing werd immers aan verzoeker betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst zodat hij zich ertegen kan verdedigen, meer nog, hij heeft tegen beide beslissingen het onderhavige beroep ingediend. In de gegeven omstandigheden volstaat de verwijzing, zoals dat wordt voorgeschreven door artikel 8 van de Vreemdelingenwet, naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de door verzoeker niet betwiste vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het hoorrecht is niet aangetoond.

Waar verzoeker ten slotte de schending aanvoert van artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling betrekking heeft op een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, en dus niet op het kind van verzoeker, dat hem vergezelt. Verzoeker kan zich dus niet dienstig op deze bepaling beroepen.

2.2.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS